

КОГАТО СЕ ОТЧАЙВАТ МЕЧТАТЕЛИТЕ

Йовко Ламбрé* / МАТРИЦАТА

Когато В началото на една и съща седмица научиш, че един от най-близките ти приятели съвсем скоро ще напусне България, а малко преди края ѝ изпращаш с еднолосочен билет друг скъпоценен приятел зад граница, не може да не се постреснеш. Не че вече не се е случвало. Нито някога ще престане да се случва. Динамично-ят съвременен човек пътува много. Търси, иска и очаква повече, гъвкаш е и приема по-спокойно и нормално предизвикателствата на живота, най-често със забидна лекота намира решенията им. А те и гвамата са съвременни човеци. Съзнателно и неспонтанно са стигнали до своите изводи, рационално са потърсили решение и са обмислили всички рискове, вреди и ползи от промяната, направили са своя избор и са намерили изход, който за съжаление като В онзи тъжен вид с пагуда Ереван съвпада с летище София.

Единият го прави В името на семейството и децата си, за да живеят по-добре, В по-чистопътна и подредена държава, а другият - В стремежа си да събудне себе си, да твори и създава изкуство. И понеже са ми приятели, освен че си познавам добре, са близки до мен и по душевност и светоусещане. Тогава е лесно да чуеш и неказаното - това, което се подразбира между приятели, нещата, които са само намекнати или дори не е нужно да се намекват. Най-искрено им се зарадваш за новите мечти, казах им, че ще им съмскам палци и наистина цялото ми Аз вътрешно ги подкрепяше в това нелеко решение...

Но - нали винаги трябва да го има - остана онова кухо усещане... за загуба и отдалечаване. Усещането, че нещо не е наред и че нещата не се случват, както трябва. Защото сумите и на гвамата бяха подгвасени с онази едва доловима емоция, с която изоставяме предишна квартира или замваряме хубава книга - не точно защото това искаем, а защото сме стигнали до края... и повече няма...

Защото не е онова блягство, което много хора направиха и правят от безизходица и се втурнаха да мият чинии и да строят капутализма на други държави. Те не блягат от нищо и никого, а търсят това, което са загубили надежда, че ще намерят тук. По-стръкашо е, понеже е рационален избор на смислени хора с потенциал, мечти и бъдеще. Които са стигнали до корицата, след която

Ако първата емигрантска вълна бяха притиснатите от обстоятелствата и авантюристите, втората ще е болезнено страшна, понеже това са хората, които останаха да променят нещата, повярвалите, мечтателите, куражлиите, хората, които не следват, а създават.

Повече няма, повествованието завършва тъло, но няма и опции за преписване на историята. А те могат да започнат нова книга. И го правят... само че другаде...

И ако първата вълна бяха притиснатите от обстоятелствата и авантюристите, втората ще е болезнено страшна, понеже това са хората, които останаха да променят нещата, повярвалите, мечтателите, куражлиите, хората, които не следват, а създават. Защото не е страшно да стигнеш дъното, но ще е страшно, ако се окаже, че всички импулс и енергия, концентрирани в това да се омъгласи от него, а се оказали недостатъчни заради твърде много гратисчи, свръхбагаж или разредено с вода гориво. Демотивирано и разочаровано е, ако си призван да създаваш, да променяш или да си добър в нещо, от което никой тук няма нужда. Човечествият живот е кратък, за да го посветиш само на омъглаждане от дъното. Особено ако гратисчиите не намаляват, а тези, дето само подгвяват окурожително, също не вършат работа.

Всъщност историята завършва щастливо. А този текст се получи минорен. Промяната е нещо хубаво, търсенето също, тези хора няма да престанат да бъдат макица, каквито са. Ще продължам да правя това, което обичам, да събъдват мечтите си, да вярват в себе си и куражка си за промяна. Просто винаги е малко тъжно, когато се отчайват мечтатели.

* Йовко има блог - www.yovko.net